

потреби, здатність до турботи і піклування, вірності лише їм. Це настанова очікування. Постійно ведеться контроль за рівнем турботи, прихильності до батька та матері. Батьки можуть проявляти капризи, невдоволення, демонструвати хвороби і немічність, які культивуються лише з однією метою – утримати увагу та турботу дитини на собі.

Дитина дісталася дорого: якщо дитина в дитинстві багато хворіє, то в материнській душі розвивається сильні навички реагувати на її найменші розлади. Скоро вона перестає розрізняти, де у дитини капризи, а де насправді дитина потребує її участі. Мама стає роздратованою, або до крайності строгою, вимогливою, або навпаки, уразливою; або інакше – підлесливою, адже дитина для неї – центр життя.

Еротична пристрасть: сьогодні немало матерів, що самі виховують синів, явно чи відкрито страждають цією хворобою. Невдоволеність чоловіком чи його відсутність пробуджують еротичну пристрасть до власного сина. Виражається вона у чуттєвій ніжності, інколи навіть у кокетуванні, яке сама мати не помічає. Якщо є друга дитина, і це дівчинка, то вона буде почувати постійне позбавлення любові. Неувага сина може породжувати материнські капризи, істерики та сцени, які будуть відбуватися, добиваючись прояву синівських почуттів.

Дитина – компенсація за відсутність чоловіка, дружини чи життяву невдачу: прихильність та прив'язаність до дитини у цьому випадку може значно порушити весь розвиток дитячої душі, тому що замикає дитину на батьках, послаблює його волю, виховує до егоїзму та себелюбства

Дитина – професійно - педагогічне доповнення батьків: дитина для батьків, це те саме, що і помідорний куц на городі. З цього куца батьки хочуть мати добрий урожай і для цього пробують різні способи і варіанти його вирощування, так і з дитиною вони чинять так як з предметом своїх педагогічних експериментів. Після прочитання ще однієї книги про виховання дітей, вони маючи нові ідеї, хочуть їх спробувати на власній дитині. Спочатку батьки будуть захоплені ідеєю розвитку пам'яті у дитини, іншим разом – ідеєю трудового виховання, в третій раз – ідея виховання волі через закалювання...

Дитина – спроба укріпити (чи збудувати) сім'ю: зазвичай зустрічається у жінок, які ставлять собі за мету укріпити стосунки в сім'ї, повернути чоловіка, чи попередити його відхід, “прив'язавши” до себе дитиною, або примусивши таким чином партнера одружитися. Така поведінка матері є основною причиною порушення протікання вагітності, передчасних пологів, відсутності молока у матері, хворобливості малюка.

Дитина як дар Божий: сприйняття кожної дитини з радістю, як знак милосердя Божого та Його благословення. Як плід співпраці між Богом та батьками.

Треба зазначити, що чоловік починає в повноті себе відчувати батьком у трьох випадках:

- Коли почує рухи дитини в лоні матері
- Після народження малюка
- Коли діти вже підросли

Але поки батьківські почуття не прокинулись, ліпше, що можу зробити батько – це *любити матір своїх дітей.*

о. Леонід
Настоятель парафії

Парафіяльна листівка 112

XVII Неділя Звичайна 27.07 - 3.08.2014

Розклад Богослужінь

Понеділок, Середа, П'ятниця – 8.⁰⁰ год.

Вівторок, Четвер, Субота – 18.⁰⁰ год.

Неділя: 3 серпня 2014 р. **XVIII Неділя Звичайна**

8.⁰⁰ год. - Розарій

8.³⁰ год. - Поклоніння Пресвятим Дарам

Св. Меса 9.⁰⁰ год. 11.⁰⁰ год.

Біблейський коментар на XVII Неділя Звичайна

Царство Небесне подібне до скарбу у захованого в полі, що його чоловік, знайшовши, ховає і, радіючи з того, йде й продає все, що має, а купує те поле. (Мт 13,44)

Чи помічав ти, скільки зусиль докладають деякі люди, щоб належати до якоїсь соціальної групи? Вибір різноманітний: від політичних партій і громадських організацій до клубів і соціальних мереж. Але у всіх цих груп є істотний недолік: вони приймають далеко не всіх. Ось чому Євангеліє - це воістину Добра Новина! Ісус Христос приймає кожного: багатого і бідного, юдея і язичника, раба і вільного. Він заснував спільноту, в якій ніхто і ніколи не повинен відчувати себе відкинутим.

Сьогоднішні притчі говорять про радість тих, хто відкриває для себе Боже Царство. Але не слід випускати з уваги Самого Бога, Який радіє тому, що Його діти знаходять дорогу додому. Небесний Отець пожертвував Своїм Єдинородним Сином, щоб повернути нас до Себе. Ось яким великим є Його бажання, щоб ми належали Йому!

Віриш ти в це чи ні, але для Бога ти є істинним скарбом, іноді невидимим, не визнаним тобою самим та оточуючими людьми. Тільки Бог бачить твою красу і милується нею. Коли ж Боже Царство прийде у всій повноті, тоді й твоє світло виявиться перед усіма.

Ця істина справедлива для кожної людини - від найбільшого святого до запеклого грішника. Можливо, не всі люди сяють яскраво, принаймні, зараз. Але кожен має неповторну цінність в очах Небесного Отця. Пам'ятай про це.

«Отче, дякую Тобі за те, що Ти віддав усе, аби привести мене у Своє Царство. Допоможи мені повірити, що я цінний у Твоїх очах, і жити з гідністю дитини Божої. Я люблю Тебе, Господи!»

Дари Святого Духа (Продовження)

Дар побожності Католицька традиція, спираючись на грецький текст Перекладу Сімдесятьох (Септуагінти) і латинський текст перекладу св. Єроніма (Вульгату), налічує сім дарів Святого Духа. Тоді як давньоєврейський текст, повторюючи двічі дар боязні Ягве, не згадує про дар побожності й налічує шість дарів. Але ми не можемо тут шукати вичерпного й чітко визначеного опису цих

дарів, які будуть представлені з міццю в Новому Завіті. Крім того, тут "дух" означає Духа Ягве; тобто Бога Самого у своїй діяльності. В Септуагінті у тексті Icaī (Ic 11,2d) маємо написане *eisebeia*, натомість у вірші За сказано *thobos Theonos* – найімовірніше, аби уникнути одного й того самого звороту. За Септуагінтою слідує Вульгата, де в першому випадку сказано *pietas* (побожність), а в другому – *timor Domini* (страх Господній).

У єврейському *i re'sah* міститься також сенс, що його ми перекладаємо як побожність і як боязнь. Число сім стосовно дарів Святого Духа приймали Отці Церкви (Оріген, Амвросій, Августин), які виходили з обох текстів перекладу. Число сім мало для них символічне значення: воно означало повноту дарів Духа.

Дар побожності, ще названий у Святому Письмі "духом усиновлення" (Рим 8,15), є тим проявом діяння Святого Духа, який створює в нас любляче і повне пошани ставлення до Бога як нашого Отця.

Дар побожності полягає в надприродному налаштуванні душі, яке схиляє її під дією Святого Духа, аби поводитися перед Богом як дитина перед батьком, про якого знає, що дуже її любить.

Головним предметом дару побожності є сам Бог – не стільки як Господь усього світу скільки як безконечно добрий Отець, нескінченно гідний любові. Душа, оживлена даром побожності, не може більше боятися Бога у негативному сенсі, немає страху там, де панує любов (Пс 103,8-14; Іс 66,12-13; Еф 3,19; 1 Ін 4,19).

Побожність справляє на нас вплив на дуже глибокому рівні. Коли Святий Дух навчає нас виголошувати "Абба" – "Отче", ми відчуваємо велетенську зміну в наших стосунках із Богом.

У який спосіб можна розвивати й примножувати дар побожності?

1. Практикування чесноти справедливості має стати фундаментом під будівництво дару побожності. У християнському житті справедливість (праведність) означає щось більше, ніж звичайне дотримання заповідей. Воно вимагає зусиль у кожній ситуації, аби в кожній людині зауважити гідність і цінність дитини Божої.
2. Вірність у християнських обов'язках є невід'ємною частиною християнської праведності. Тому треба бути вірним у виконанні релігійних практик, шануючи Отця як нашого Господа і Творця, присвячуючи Йому насамперед неділю як День Господній. Вірність у категоріях релігійної побожності, вірність Богові в молитві й житті таїнствами, щоденна особиста молитва, читання Літургії Годин, часте приступання до таїнств Примирення і Євхаристії.
3. Бути добрим громадянином і патріотом. Любов до Батьківщини, підпорядкування її законам, праця для спільного добра.
4. Загальне почуття співпраці з людьми, які виконують владу в різних сферах життя.
5. Правдомовність, доброзичливість, ввічливість.

Риси «безвідповідального батьківства» (продовження)

Звістку про поповнення сім'ї, особливо першу, більшість чоловіків сприймає зі змішаними почуттями:

Гордість – маю власне потомство

Захоплення – тепер у нас справжня сім'я

Страх – а раптом дружина перестане приділяти мені увагу

Радість – вона замкнеться на дитині і перестане мене контролювати

Стурбованість – доведеться ставати татом, а хто його знає, що це таке

Сумнів – почнуться пелюшки, безсонні ночі. І навіщо я одружувався?

Побоювання – а раптом не від мене?

Напад виробничої активності – тепер треба годувати дітей.

Залежно від реакції на повідомлення дружини про її вагітність, батьків можна поділити на такі категорії:

Дбайливі – можуть прибирати, попрацювати, ходити з дружиною на вечірню прогулянку. Попереджають всі її бажання.

Уникаючі – ці раптом стають трудоголіками. На них несподівано звалюється такий шквал роботи, що переробити все протягом робочого дня просто неможливо. Доводиться постійно залишатися на безкінечні наради, колегії, консиліуми.

Незворушні – справжнього чоловіка нічим не здивуєш. Жінка повинна народжувати, от хай і народжує.

Вчені – постійно підсовують дружині літературу про правильне харчування, гімнастику для вагітних. Таким чином вони виявляють свою увагу.

За даними соціологів середньостатистичний український батько лише **4 хвилини в день** приділяє увагу вихованню дитини. Лише 32% татусів допомагають дітям робити уроки. А тих серед чоловіків, хто доглядає хвору дитину – лише 10%. Лише 24% татусів у своїх обов'язках мають супровід дітей до школи. Можливо, це якраз ті хвилини, коли по дорозі до школи тато ще й «виховує» своїх дітей? Для інших зацікавленість навчанням власних дітей обмежується переглядом табелю.

Бажання мати дитину часто впливає із наступних міркувань, а саме, як батьки сприймають власну дитину:

Дитина плоть від моєї плоті: батьки неодмінно хочуть вкласти у свою дитину власні життєві цінності. Дитина – продовжувач справи батьків, звичаїв, традицій. Батьки вимагають від дочки чи сина наслідування їх круті повороти в житті. Вони сприймають власну дитину лише як власне творіння. Не маючи поваги до свободи дитини, батьки підміняють любов до неї любов'ю до власних життєвих цінностей.

Дитина – моє виправдання перед людьми: дитина народжується як суспільна необхідність, тому що так прийнято у суспільстві, так нормально. При цьому батьки можуть займатися різними справами, а дитину вони мають як дань загальноприйнятим нормам. Вдягнута як всі, харчується не гірше за інших, досить зайнята: школа, студія, репетитор. Через дитину підтримується імідж самих батьків. При чому саме дитина нічого не означає для батьків. Дитина має добре вчитися, поступити в інститут, влаштуватися на престижну роботу, вміти заробляти гроші, мати сім'ю.

Дитина – моя опора в старості: деякі батьки виховують в дітях чутливість до